

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

9. Tertia ratio principalis ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

128 Contra, quia illa integritas, quæ est formalitas vnius debet opponi divisioni, siquidem per te vnum ut vnum opponitur diviso: ergo ipsa formalitas vnius debet opponi divisioni, sicut, quia album opponitur nigro formaliter, ipsa albedo opponitur nigredini: sed illa divisio cui opponitur ultimo formaliter formalitas vnius, est relatio, & integritas non est relatio, quia vnumquodque in se ipso sine ordine ad aliud est integrum: ergo talis integritas erit negatio, ut ex supra dictis patet. Item quia duplex potest concipi integritas, alia positiva, v. g. quæ constat omnibus suis partibus, & de hac non loquimur, quia multa sunt vna, seu habent unitatem transcendentalem, & nihilominus illis repugnant partes, ut est Deus, qui ex vi suæ omnimodæ simplicitatis, excludit à se omnes partes, & idem est in puncto: alia est integritas negativa, id est cui nihil deficit de sua entitate, & hæc est negatio formaliter fundata in propria essentia, & entitate: Vnde si unitas est integritas formaliter, & non est positiva integritas, necessario erit negatio: ergo unitas formaliter constituitur negatione.

129 Et quia de placitis P. Vasquez agimus, opere præteritum duxi oppugnare ipsum in eo, quod dicit, nimirum conceptum vnius distingui adæquate à conceptu entis, tanquam quid positivum secutum ad ens, quam impugnationem sic effor-
mo, quia admissa hac distinctione, & constitutis duabus formalitatibus obiectivis, altera entis, altera vnius adæquate distincti, sequitur illum conceptum vnius non posse esse attributum entis: ergo non debet dari distinctio adæquata inter unitatem, & ens. Sequela sic probatur, quia ille conceptus vnius per te est positivus essentialiter, ac proinde est essentialiter ens: sed vnius conceptus entis non est conceptus secundarius entis ut sic: ergo ille conceptus vnius non est attributum, quia attributum est secundarius conceptus. Minor sic probatur, quia quicquid convenit enti ut sic, convenit cuius conceptui entis, ut quicquid convenit animali ut sic, convenit cuius animali: sed ille conceptus si est realis non est extra totam collectionem entis, neque potest esse conceptus secundarius sui ipsius: ergo non est attributum entis ut sic.

130 Confirmatur, conceptus entis, & conceptus vnius sunt per te reales, & distinguuntur in ratione talis entis, sicut animal, & rationale sunt duo conceptus entis realis ratione distincti: ergo neuter illorum est ens ut sic, quia ens ut sic debet complecti omnes conceptus entis: assigna mihi: ergo ens ut sic cuius attributum sit vnum, nam si vnum est conceptus realis, iam includitur in ente ut sic; si autem est privatio, iam unitas constitueretur non positiva formalitate, sed negativa. Deinde unitas est ens vere reale, sicut ens, interrogo vel est vnum, vel plura, vel abstractum ab vno, vel pluribus, secundum, & tertium dici non potest: ergo primum, per quid igitur est vnum formaliter? Dices seipso: cur ergo alter conceptus entis positivus sicut ille, non constituetur vnius seipso; si enim tuus ille conceptus connotat negationem, & ideo est vnius, similiter poterit primus conceptus per seipsum connotare negationem, & esse vnius simpliciter.

SVBSECTIO IX.

Tertia ratio principalis ponitur.

131 Tertio sic argumentor ad hominem: contra Hurtado, & ex proprijs principijs illius, Deus per suam essentiam positivam habet indivisionem in se absque additione positivi formalitatis: ergo hæc non est necessaria ad fundandam illam negationem divisionis ultimæ relativæ, & consequenter vnum nihil positivum addit supra ens; sed meram negationem talis relativæ divisionis immediate fundatam in ente: antecedens admittitur à P. Hurt. imò & probatur, quia eo ipso quod Deus intelligitur summe actualis, intelligitur cum negatione divisionis in se: sed Deus essentialiter absque vlllo positivo addito, habet summam illam actualitatem: ergo absque additione positivi habet indivisionem in se: ergo id quod additur enti ad constituendam unitatem, est negatio.

132 Dices hanc rationem non probare vnum de formaliter dicere negationem, sed solum non esse conceptum distinctum adæquate ab ente.

133 Sed contra, quia hoc argumentum probare intendimus nihil positivum distinctum ab ente, addi enti, sed solum negationem divisionis; hoc autem evidenter probatur: si quodvis positivum quod datur formalissime fuerit ipsa essentia entis in ipso ente: ergo nullum positivum potest esse attributum, quia ipsa essentia entis formalissime ut talis non potest esse attributum sui ipsius, quia quod additur alicui tanquam passio vel attributum intelligitur saltem metaphysicè resultare à subiecto, vel consequi ad essentiam: sed id quod consequitur, & fluit ab essentia, non debet esse ipsa essentia formaliter, sed metaphysicè extra essentiam, & supponens eam iam constitutam essentialiter: ergo nullum positivum seu reale potest addi supra ens, quod possit esse passio: ergo quicquid additur ut sit passio, debet esse negatio, quia negatio non est ipsissima essentia entis: ergo ex vi huius argumenti, non solum convincitur unitatem non esse conceptum distinctum adæquate ab ente, sed potius quicquid addit supra ens ut inadæquate saltem distinguatur ab ente, non esse positivum, sed negationem, quia quicquid fuerit positivum est intra essentiam entis ut sic, & non est extra essentiam illius, quia ut supra demonstravimus in primario conceptu entis ut sic, includitur omnis conceptus entis, quia est omne ens, sicut in conceptu hominis ut sic includitur primario omnis conceptus hominis, quia homo est omnis homo, unde sicut supra hominem non potest addi, neque adæquate, neque inadæquate conceptus expressus hominis inadæquate distinctus ab homine; ita similiter supra ens ut sic aut supra positivum ut sic, non potest addi aliquis conceptus positivus neque adæquatus, neque inadæquatus, quia per te omnis positivus conceptus includitur in positivo primario; ergo si additur aliquid debet esse conceptus qui sit extra primarium conceptum positivi ut sic: sed non est alius nisi negatio: ergo negatio solum additur supra ens: ergo si in divisio additur positivo ut sic, ut sit attributum illius, talis divisio erit negatio divisionis positivæ, sive illa sit relatio, sive sit multitudo terminata.

Totum

Quaest. II. Quid addat Vnum supra ens. 243

134. Totum hoc argumentum applico ad Deum: eo modo est attributum particularis entis contractum, ac est in communi, & abstractum attributum entis ut sic: sed attributum entis ut sic non addit positivum sed negativum: ergo attributum illud contractum ad Deum non addit in Deo particularem rationem positivam: sed potius negationem particularem immediate fundatam in ipsa essentia Dei, quæ ratione suæ essentiae fundat negationem divisionis in se, seu indivisionem.

135. Respondeo Deum ratione suæ essentiae, & actualitatis summæ materialiter esse vnum non formaliter, quia in primo conceptu non explicatur essentia cum connotatione ad divisionem in se; in secundario autem additur connotatio fundata immediate in essentia.

Sed contra primo, quia hac solutione non solvis argumentum, nam eo modo constituitur particulare ens in esse vnius transcendentaliter, quoad formalitatem expressam, quo constituitur in communi ens in esse vnius transcendentalis: sed si illa connotatio ut sic est positiva, & realis, non potest addi enti, quia ens est omne reale: ergo neque in Deo connotatio particularis constituitur ipsum in esse vnius transcendentalis, potest esse positiva, sed potius erit negatio particularis, excludens divisionem positivam: ergo quacumque à te data solutione remanet in suo robore argumentum nostrum.

136. Secundo contra te sic insurgo, quia ex sua solutione concludo vnum formaliter supra Deum addere solam negationem; nam quod materialiter est tale, fundamentaliter etiam est tale: sed Deus ratione suæ essentiae, & actualitatis summæ est materialiter vnum: ergo fundamentaliter vnum: ergo seipso absque additione positivi est fundamentum indivisionis: sed indivisio est negatio primario relationis divisionis, secundario negationis: ergo unitas primario est negatio positivi, & secundario negat negationem: ergo unitas non est positiva formalitas: sed potius negativa, & hæc impugnatio amplius patebit ex ultimo argumento pro nostra conclusione, ubi probabitur posse dari aliquam negationem, quæ etiam si aliquo modo neget aliam, non desinat esse negatio primario, & formaliter.

137. Tertio contra, per te connotatio hæc est ipsa formalitas vnius; de ipsa interrogo quid sit? nam quodcumque positivum cum habeat esse, habet etiam definitionem per quam explicetur: explica ergo mihi quid sit illa.

138. Hoc difficillimum est explicata, & sic fatetur ipse Hart. *in intro subiectionis tertia*; sed quid mirum, quod difficile explicetur quod impossibile est in se, imo quod omnino chimericum, sine fundamento, quia connotatio illa videtur esse relatio, & respectus, & tunc vel realis, vel rationis; si rationis non ad rem, quia hic non interrogamus de ficta constitutione vnius, uti est relatio rationis; si realis, imprimis absurdum est unitatem ponere in respectu, quia vnum in se, & respectu sui vnum est, unde absolutum est. Deinde non potest esse realis relatio defectu existentiae terminorum realium, & positivorum respectus rationis non est ad rem, quia ens non est vnum per rationem, nec tu ponis ens adæquate distinctum ab vno, quod requiritur, quod si unitas consistet in relatione rationis, quia cum ens reale non transcendat ens rationis, distingueretur adæquate ab ipso: ergo.

R. P. Joseph de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

Præterea si ens ratione sui determinate fundat istam connotationem, quicquid illa sit: quare non poterit determinate, & immediate fundare negationem divisionis, præsertim cum respectus hic quem nec connotatio adferre videtur, supponat ens (cum hac negatione divisionis) tanquam fundamentum, quia refert ipsum ens ad divisionem, non admittendo ipsum; sed potius excludendo, & negando, ut supra ex Divo Thoma animadverti: ergo supponit ens affectum, hac negatione divisionis, ut ipsum referat ut indivisum, & excludens divisionem, quo argumento probatur in materia de Trinitate innascibilitatem, non in positivo respectu Fontanalis principij, ut sanctus Bonaventura asserit, quem sequitur Pater Vasquez; sed in negatione productionis ab alio formaliter consistere, quia videlicet hic respectus fontanalis principij, cum esset ad aliud prius, & non admittendo ipsum, sed negando, & excludendo ut constat, quia Pater æternus non admittit aliud principium prius à quo producat neccessario hic respectus Fontanalis principij, supponit in æterno Patre negationem productionis ab alio fundata immediate in ipsa paternitate divina, quare respectus Fontanalis principij, non est fundamentum negationis innascibilitatis, ipsamque præcedit.

Sed contra, negatio innascibilitatis fundamentum est respectus Fontanalis principij, ipsumque ens intelligibiliter antecedit, atque hinc concluditur patrocinatibus Doctoribus Theologis, Scotistis, & Thomistis, innascibilitatem consistere in negativo: unde si recte ponderetur huius connotationis conceptus, tanta est cum exemplo paritas, ut sine dubio impossibile sit inveniri discrimen; nam ista connotatio refert ens ad divisionem, sicut Fontanale principium ad aliud prius, & non admittendo divisionem, sed negando eam, & respuendo, sicut respectus principij primi in Trinitate refert æternum Patrem ad aliud prius principium, non admittendo ipsum, sed negando, & excludendo: ergo si respectus, & connotatio primi principij in Trinitate supponit negationem productionis ab alio, ita hæc connotatio entis ad divisionem, supponit in ipso ente negationem ipsius divisionis: ergo sicut ex hac ratione antecedentiæ colligit Theologus innascibilitatem non in positiva connotatione, & respectu ad aliud prius principium, sed in negatione eius consistere: resita colligere debet metaphysicus, ex eadem ratione antecedentiæ unitatem non in positiva connotatione ad divisionem, sed in negationem eiusdem divisionis consistere, præsertim cum ipsum ens ex se, & ex sua essentia, prout virtualiter distinguitur à differentiis, determinet hanc negationem divisionis, in quo etiam, quamvis infinito distet intervallo, aliquo modo imitatur exemplum dictum.

SVBSECTIO X.

Quarta Ratio principalis ponitur.

Varro sic argumentor, quia si propter aliquam rationem deberet esse positivum illud, quod addit vnum, indivisio nimirum, maxime quia est negatio negationis, aliquo modo essentialiter, & negatio negationis necessario debet esse positivum: sed bene potest dari negatio negationis aliquo modo.

H h 2